

[Poulsgaard]

Det er kyndelmisse i dag. Kyndelmisse er en kold tid. Kyndelmisse holder derude med sin hvide stue.

Jeg havde håbet, at der i denne kolde tid kunne være kommet et enkelt lysglimt, en spirende forårsfornemmelse, ind i salen. Men efter at have hørt repræsentanterne for det største parti, finansministeren og hr. Søren B. Jørgensen, udtale sig, må jeg indrømme, at det stadig væk er koldt.

Det kan ikke nytte noget, at vi bliver ved med at skyde det ud og skyde det ud og skyde det ud. Jeg synes, at denne sag, som jo er en udløber af hele den debat, der har været i pressen, startende med hr. Lysholt Hansen, nu fortjener en værdig afslutning.

Så får vi her af finansministeren at vide, at det er til drøftelse i præsidiet. Ja, det har vi hørt, hver gang vi har rejst spørgsmålet. Jeg kan da meddele hr. finansministeren, at jeg står her med et uddrag af Jyllands-Posten i dag med overskriften: »Bensaneringen trækker i langdrag«. Det forbavser ikke mig. Det forbavser mig heller ikke, at det trækker i langdrag oppe i finansudvalget. Det var det, vi kunne vente. Nu har man holdt det hen i 4 år. Hver evige gang, vi har fremsat et forslag, så skulle det lige til drøftelse dér, men hver evige gang skulle det altså i præsidiet.

Jeg troede virkelig, at der var håb nu, men jeg må indrømme, at jeg også er meget forudseende, for jeg har i et brev til Aarhus Stiftstidende allerede den 11. januar skrevet, at så snart vi kommer over kommunevalget, så er det her glemt igen, så fortsætter det i den gamle skure. Der er jo kommunevalg den 7. marts. Derfor havde det været meget mere fair, at man gjorde noget, hvis man virkelig ønsker alt det, man står og siger, og hvor statsministeren bl. a. har udtalt til Ekstra Bladet, at en lovændring er nødvendig, og hvor statsministeren udtaler: men det er en sag, som jeg er glad for at andre holder i gang; man bør nok sætte sig ned og se på den også som regering. Statsministeren indrømmer, at det også er et regeringsanliggende. Det var for at komme regeringen til hjælp – og så for at man ikke skal glemme det, når man kommer over den 7. marts – at vi nu har fremsat dette forslag igen for fjerde gang.

Det er jo fantastisk. Jeg har lyst til at sige tak til pressen, fordi den virkelig har interes-

seret sig for denne sag. Men når det er sagt, så synes jeg også, at den samme presse, der slæber hr. Erling Olsen ind i studiet – nu tror jeg ikke, det var nødvendigt at slæbe ham derind, for han vil nok gerne selv – og hr. Otto Mørch, der nu er ved at aspirere til ridder af Dannebrogordenen og har så travlt med at falde over os andre for at komme til i massemedierne, bør sørge for, at det løses.

Nu er situationen igen, at det kan løses, hvis der er vilje til det. Det skal ikke afgøres i præsidiet, vi skal stemme her i salen, og hver skal rejse sig op, så befolkningen kan se det. Hvorfor skal vi have den dunkelhed om vore egne lønforhold? Vi pålægger befolkningen den ene byrde efter den anden. Her er der en sådan oplagt uretfærdighed, at den burde afgøres her i salen og afgøres hurtigt, så vi ikke kommer efter kommunevalget, for så ved vi nok, hvordan det går.

Så er det egentlig også fantastisk, at alle disse helte, der nu aspirerer til at blive ridder ...

Formanden:

Jeg forstår ikke, hvad det har med den foreliggende sag at gøre

Poulsgaard (FP):

Undskyld, hr. formand.

Det er jo fantastisk, at når man snakker om disse tjenestemænd, der får 1/3 løn for ingenting at lave, og nogle af dem får 2/3 som hr. Brusvang – ja, også andre, nu skal man ikke bare hænge én bestemt mand ud – så kæder man det sammen med, at hvis det skal afskaffes, så skal vi have meget mere i løn. Hvis vi kan få noget mere i løn, ja, så kan vi godt afskaffe det. Ja men hvad har det med sagen at gøre? Disse ting er noget, man får, uden at man yder det mindste. Det er bare noget, som nogle medlemmer får i forhold til andre medlemmer, og det er jo ...

Formanden:

Taletiden er omme nu.

Poulsgaard (FP):

Kan jeg lige afslutte?

Formanden:

Ja, bare en afslutning, værsgo.